

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΠΑΡΘΕΝΙΑ

Ὁ στεφανοσκέπασμα
Τῆς νύφης ποῦ προβαίνει
Μ' ὄλη τὴν παρθενικὴ
Δόξα στερνοντυμένη,

Τοῦ φωτὸς ὀλόβαθα,
Πρὶν σκορπισθῆ τὸ σκότος,
Ντροπαλὸς καὶ ἀχνόφτερος
Ὁ μηνυτὴς ὁ πρῶτος,

Καταχνιὰ ἀσυγνέφιαστης
Αὐγῆς μέσ' τὸ χειμῶνα,
Ζώνη ἀραχνεύφαντη
Γύρω στὸν Παρθενῶνα.

Μετὰξινο σύγνεφο
Στοῦ αἰθέρος τῆ γαλήνη
Ποῦ σὲ ἀνοιγοσφάλισμα
Ματιοῦ γεννιέται, σβύνει

Ἄλυωτο κι' ἀπάτητο,
Καθάριο, θαμποβόλο,
Τὸ παγοςαβάνωμα
Τὸ ἀπέραντο στὸν πόλο,

Πάνου ἀπὸ τὰ κύματα
 Στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
 Ξαπλωτὸ κι' ὀλότρεμο
 Μιᾶς ἑωτικιᾶς μαγνάδι,

Δουλεμένο κι' ἄβγαλτο
 Τὸ μάρμαρο τῆς Πάρου,
 Καὶ τὸ κρίνο τὸ ἄμοιαστον
 Ἄδέρφι τοῦ μαρμάρου,

Καὶ τὸ χιόνι ἀπλώνοντας
 Ἄπάρθενο σεντόνι,
 Καὶ τοῦ κύκνου τὸ φτερό
 Πιὸ λαμπρὸ ἀπ' τὸ χιόνι,

Καὶ τῆς γενναριάτικης
 Τῆς μυγδαλιᾶς ἢ χάρι,
 Καὶ τ' ὄνειροσκέπασμα
 Ποῦ ρίχνει τὸ φεγγάρι,

Κι' ὅσα ἀγνὰ ἀσπρολούλουδα
 Χαίροντ' οἱ κῆποι, οἱ κάμποι,
 Κι' ὅ,τι γαλατόχρωμο
 Πετᾶει κι' ἀνθεῖ καὶ λάμπει,

Κι' ὅλα τὰ λευκότετα
 Βαλμένα στὴν ἀράδα,
 Δὲ μποροῦν νὰ πλάσουνε
 Τὴν ἀπλαστή σου ἀσπράδα !